

סדר נשים | מסכת קדושין מ"ט"ג | שבת שמחת תורה | ט"ז כ"ב תשרי תשפ"ד (7-1 אוקטובר 2023)
Seder Nashim | Masechet Kiddushin 49-55 | Shabbat Simchat Torah | 16-22 Tishrei (October 1-7)

שישו ושמחו בשמחת תורה

Daf 49: [YOU ARE] BETROTHED TO ME ON THE CONDITION I AM RIGHTEOUS

דף מ"ט: מקדשת לי על מנת שאני צדיק

Once there was a Jew who did not meticulously observe *mitzvot*. However, surprisingly, when the day of his wedding came, he stood under the *chuppah* (wedding canopy) and made the following statement: **"Behold, you are hereby betrothed to me on the condition that I am righteous."** All those present were certain that the betrothal was invalid, and the woman was not legally married to him — because it was known to everyone that he was not at all strict about his observance of *mitzvot*.

מעשה ביהודי שלא הקפיד על שמירת מצוות, אולם באופן מפתיע, כשהגיע יום חתונתו הוא עמד תחת החפה את המשפט הבא: **"הרי את מקדשת לי על מנת שאני צדיק"**. כל הנוכחים היו בטוחים שהקדושין אינם חלים והאשה אינה מקדשת לו, מפני שהיה ידוע לכל שהוא אינו מקפיד כלל על שמירת מצוות.

But much to everyone's great surprise, it turned out that **the woman was *safek mekudeshet* (possibly married)**. Why? The Talmud provides a *chiddush* (novel interpretation), asserting it could be **that this man pondered repentance while he stood under the *chuppah*, and his repentance was so complete that it was possible to consider him a *tzaddik* (righteous individual)**. It is possible that in one moment a person could decide to change and start to walk the straight and narrow path. If that were the case, the woman would indeed be betrothed to the man.

אבל, למרבה ההפתעה מתברר שהאשה ספק מקדשת-מדוע? התלמוד מחדש לנו שיכול להיות שהאיש הזה הרהר בתשובה בשעה שעמד מתחת לחפה והוא חזר בתשובה שלמה עד שאפשר לכנותו "צדיק". יש אפשרות שברגע אחד אדם יכול להחליט שהוא משתנה ומתחיל ללכת בדרך הישר, ובמצב שכזה האשה אכן תהיה מקדשת.

Daf 50: UNSPOKEN INTENTIONS ARE NOT HALAKHICALLY SIGNIFICANT

דף נ': "דברים שבלב - אינם דברים"

Once, there was a person who lived in *chutz la'aretz* (abroad, outside *Eretz Yisrael*) who decided to immigrate to *Eretz Yisrael* in advance of his old age. For several days, he published an ad in the local newspaper indicating his apartment was for sale. A buyer arrived, inspected the apartment, and found it pleasing, after which the sale was carried out to the satisfaction of both parties.

מעשה באדם שהתגורר בחוץ לארץ והחליט לעלות לארץ ישראל לקראת זקנותו. כעבור ימים אחדים פרסם מודעה בעתון המקומי כי דירתו עומדת למכירה. הגיע קונה, בדק את הדירה והיא מצאה חן בעיניו, ואז בצעה המכירה לשביעות רצון שני הצדדים.

Several days passed, and suddenly it became clear to the seller that he had to remain in the city where he lived and could not immigrate to *Eretz Yisrael*. The seller approached the buyer and told him: I'm sorry, but I have to stay in the apartment. **The sale did not take effect, because I intended to sell my house only on condition that I immigrate to *Eretz Yisrael*, and in the end, I will remain here.** **Is the seller correct? Is the seller's claim valid?** The Talmud teaches us that the seller's claim lacks legal validity, because *dvarim she'balev aynam dvarim* (intentions that are not verbalized are not halakhically significant.) What the seller contemplated in his heart does not impact the sale. If the seller had wanted [the statement to have impact], it would have been necessary to tell the buyer that the sale is conditional on his moving to *Eretz Yisrael*.

חלפו ימים אחדים, ולפתע התברר למוכר שהוא חייב להשאר בעירו ואינו יכול לעלות לארץ ישראל. פנה אל הקונה ואמר לו: אני מצטער, אבל אני צריך להשאר בדירה. המכירה לא חלה, כי התכוונתי למכור רק בתנאי שאעלה לארץ ישראל, ובסוף אני נשאר כאן. האם הוא צודק? האם דבריו תקפים? התלמוד מלמדנו שלא, מפני ש"דברים שבלב - אינם דברים". מה שהמוכר חשב בלבו אינו משפיע על המכירה. לו היה רוצה, היה צריך לומר בפיו לקונה, שהמכירה מותנית בכך שהוא יעלה לארץ ישראל.

Daf 51: THANKSGIVING OFFERING AND 40 LOAVES

דף נ"א: קרבן תודה וארבעים לחמי תודה

A *korban todah* (thanksgiving offering) is a sacrifice offered to thank God for salvation, healing, and the like. The owner of a *korban todah* eats a portion of the meat of their *korban*, and it is permitted to eat from the *Korban Todah* over the course of the day and night after the sacrifice took place. One who offers a *korban todah* is required to bring a special supplement as well: **40 loaves of thanksgiving**. One who offers a *korban todah* is responsible for bringing 40 loaves, consisting of 4 different types. These loaves are baked before the sacrifice is slaughtered, though they do not take on sacred status until after the *korban todah* has been offered.

קרבן "תודה" הוא קרבן שמקריבים כדי להודות לקב"ה, על הצלה, רפואה וכדומה. הבטלים של קרבן התודה אוכלים מהבשר של הקרבן, ומתיר לאכול ממנו במשך יום וליילה לאחר ההקרבה. המביא קרבן תודה מביא עמו תוספת מיוחדת: **ארבעים לחמי תודה**. עליו להביא ארבעים חלות מארבע סוגים שונים. את החלות הללו אופים לפני שחיטת הקרבן והן אינן נהיות קדושות אלא אחרי שהקרבן התודה.

Daf 52: ALLOCATION OF THE PRIESTLY GIFT IN A MANNER THAT EMBELLISHES [THE MITZVAH]

דף נ"ב: הפרשת תרומה בהדור

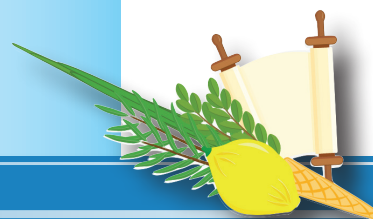
Once, there was a vineyard owner who urgently had to go out on the road. He turned to his neighbor and asked him: "Please go to my vineyard and set aside *terumot* (priestly gifts) and *ma'asrot* (tithes) from the grapes for me." The neighbor went out to the vineyard and noticed a large pile of crates with grapes harvested from the vines. The neighbor set aside *terumot* and *ma'asrot*, and rejoiced at being able to perform a kindness for the vineyard owner.

מעשה בבעל כרם שהיה צריך לצאת לדורו בדחיפות. הוא פנה לשכנו ובקש ממנו: לך נא אל הכרם שלי, והפרש עבורי תרומות ומעשרות מן הענבים. יצא השכן אל הכרם והבחין בערמה גדולה של ארגזים ובהם ענבים שנבצרו מן הגפנים. הפריש השכן תרומות ומעשרות, ושמח על החסד שקיים עם בעל הכרם.

After some time, the owner of the vineyard returned and said to his neighbor: "Why didn't you set aside *terumah* from the most beautiful grapes? It's a shame, I want to fulfill the *mitzvah* in the utmost graceful way and give the *kohanim* and the *leviim* the most beautiful grapes!" In such a case, the vineyard owner's allocation set aside by the neighbor is invalid, because the owner of the vineyard asserted that he did not intend for such a [subpar] donation.

אחרי זמן מה הגיע בעל הכרם ואמר לשכנו: מדוע לא הפרשת תרומה מהענבים הכי היפים? חבל, אני רוצה לקיים את המצוה בהדור ולתת לכהנים וללויים את הענבים היפים ביותר! במקרה כזה בטלה ההפרשה של השכן, כי בעל הכרם אומר שהוא לא התכוון להפרשה שכזו.

Daf 53: RABBI YEHUDAH BAR ELAI

דף נ"ג: רבי יהודה בר אלעאי

Among the *sifrei kodesh* (holy books) there are works in which many *baraitaot* (tannaitic statements not included in our *Mishnah*) taught by the *tannaim* are presented. One of these books is called **Torat Kohanim**, also known by another name: **Sifra**. **Torat Kohanim** contains *baraitaot* that incorporate *derashot* (expositions) on Torah verses from *chumash Vayikra*. For this reason, the book is called *Torat Kohanim* because most of the book of *Vayikra* deals with the service of sacrifices, which is the work of the *kohanim*. On this *daf*, we learn that every *drasha*, *halakhah*, or statement included in **Torat Kohanim** written without attribution was authored by Rabbi Yehudah.

Who is Rabbi Yehudah? Whenever Rabbi Yehudah is mentioned without a father's name, the reference is to Rabbi Yehudah Bar Elai, who was a tanna, as was his father, Elai. Rabbi Yehudah Bar Elai resided in Usha. Rabbi Yehudah bar Elai was granted rabbinical ordination by Rabbi Yehudah ben Baba, who was killed by the Romans because he ordained students in defiance of Roman prohibition.

בין ספרי הקדש ישנם ספרים שבהן כתובים בריתות רבות שגשגנו על ידי התנאים. אחד הספרים הללו נקרא "תורת כהנים" ויש לו שם נוסף: "ספרא". בספר "תורת כהנים" ישנן בריתות שבהן דרשות על פסוקים מחמש ויקרא, ולכן הספר נקרא "תורת כהנים", מפני שרוב ספר ויקרא עוסק בעבודת הקרבנות שהיא עבודת הכהנים. בתלמוד בדף זה לומדים, כי כל דרשה, הלכה או מאמר שישנם בספר "תורת כהנים" ולא ציין מי אמר אותם, מפי רבי יהודה נאמרו.

מיהו "רבי יהודה"? בכל מקום בתלמוד שבו מזכר "רבי יהודה" הכונה לרבי יהודה בר אלעאי, שהיה תנא וגם אביו אלעאי היה תנא. מקום מושבו של רבי יהודה בר אלעאי היה באושא. רבי יהודה בר אלעאי נסמך להוראה על ידי רבי יהודה בן בבא, שנהרג על ידי הרומאים מפני שסמך את תלמידיו, הרומאים אסרו על הרבנים לסמך את תלמידיהם.

Daf 54: TRACTATE EDUYOT

דף נ"ד: מסכת עדיות

The Talmud says that *Masechet Eduyot* (Tractate of Testimonies) is the most high-caliber *Masechet* of all the *Masechtot*. In other *Masechtot*, many things are written in the name of *tannaim* which in the end did not become *halakhah*. However, most of the statements presented in *Masechet Eduyot* have also been ruled to be law, because reliable people who deserve to be trusted testified to the fact that these teachings are indeed *halakhah*. Therefore, these statements were gathered in one tractate so that they would be remembered. The tractate was named *Eduyot* because trustworthy people testified to its legal content. Moreover, some commentators maintain that the name "*eduyot*" comes from the word *iddit* – high-quality – because this *Masechet* is praised and considered the highest quality of all the *Masechtot*.

התלמוד אומר שמסכת עדיות היא המסכת המבחרת ביותר מכל המסכתות. במסכתות אחרות ישנן דברים רבים בשם תנאים שלבסוף לא נפסקו להלכה, אך רב הדברים המובאים במסכת עדיות גם נפסקו להלכה, כי על ההלכות הללו העידו אנשים נאמנים שראויים לסמך עליהם, שפך ההלכה. לכן רכזו את כל ההלכות הללו במסכת אחת כדי שיזכרו אותן וגם כנו אותה בשם "עדיות", על שם שעל רב ההלכות שכתובות בה העידו אנשים נאמנים שפך הלכה. יש מפרשים שהכינו "עדיות" הוא מלשון "עדית" - משבח, על שם שמסכת זו משבחת ומבחרת מכל המסכתות.

Daf 55: TO WHOM DOES THE ANIMAL BELONG?

דף נ"ה: שֶׁל מִי הִבְהֵמָה?

At the time when the *Beit HaMikdash* stood, a Jew went out for a walk around Jerusalem, and lo and behold he saw an animal grazing by the side of the road. The Jew approached the animal and saw that it had no blemish and that it was suitable to be offered as a sacrifice. He looked to the right and to the left to see if its owners could be found in the area. However, he didn't see anyone. **After that, he took the lost animal home and announced he had found it, but no one came to claim the animal.**

בְּזִמְנָן שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קָיָם יָצָא יְהוּדִי לְטִיֵּל בְּסָבִיבוֹת יְרוּשָׁלַיִם, וְהִנֵּה הוּא רָאָה בְּהֵמָה רוֹעֵה לְצַד הַדֶּרֶךְ. הוּא הִתְקַרֵּב אֵלֶיהָ וְרָאָה כִּי אֵין בָּהּ כָּל מוּם וְהִיא רְאוּיָה לְהִקְרֵבָה כְּקָרְבָן. הוּא הִסְתַּכֵּל יְמִינָה וּשְׂמָאלָהּ לְרֹאוֹת אוֹלֵי בְּעָלֶיהָ נִמְצָא בְּסָבִיבָה, אָךְ הוּא לֹא רָאָה אִישׁ. אַחֵר כָּךְ לָקַח אֶלָיו אֶת הַבְּהֵמָה הָאֲבֻדָּה וְהִכְרִיז שֶׁמִּצָּא בְּהֵמָה, אָךְ אִישׁ לֹא בָּא לְדַרֵּשׁ אֶת הַבְּהֵמָה.

What is the finder of the lost animal required to do? The finder was certain that the animal belonged to him because he found a lost item that had no *simanim* (identifying marks). **However, the Talmud teaches us that it is prohibited for him to keep the animal for himself because there is concern that it might have come from Jerusalem. During the time of the *Beit HaMikdash*, most of the animals found in Jerusalem had been designated for sacrifice, and therefore they feared that this animal had been designated as a sacrifice as well.** The Talmud explains how such an animal must be treated.

מָה עָלָיו לַעֲשׂוֹת? מוֹצֵא הָאֲבֻדָּה הָיָה בְּטוּחַ שֶׁהִיא שְׁלוֹ, כִּי הוּא מִצָּא אֲבֻדָּה שְׂאִין בָּהּ סִימָנִים. אָךְ הַתְּלִמּוּד מְלַמְּדֵנוּ שֶׁאִסוּר לוֹ לְקַחַת אֶת הַבְּהֵמָה לְעַצְמוֹ, זֹאת מְפָנֵי שֵׁשׁ לַחֲשֹׁשׁ שֶׁמָּא בְּהֵמָה זוֹ הִגִּיעָה מִירוּשָׁלַיִם. בְּתִקּוּפַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ רַב הַבְּהֵמוֹת בִּירוּשָׁלַיִם הָיוּ קָרְבָנוֹת, וְלִכֵּן חוֹשְׁשִׁים שֶׁהַבְּהֵמָה הַזֹּאת הִיא קָרְבָן, וְהַתְּלִמּוּד מְסַבֵּיר אֵיךְ לִנְהַג בָּהּ.

D'VAR TORAH: SIMCHAT TORAH

דִּבְרֵי תוֹרָה: שִׂמְחַת תּוֹרָה

The Torah concludes with the word "Israel." Our sages said that the initial letters of the word "**Yisrael**" alludes to the number of letters in the Torah — 600,000 — in as much as "**Yisrael**" is an acronym for "**Yesh shishim ribo otot laTorah**" (there are 600,000 letters in the Torah). However, if we count all the letters contained in the five books of the Torah, we will find that there are far fewer letters — it's about 300,000. So why did the sages say there are 600,000 letters? They appear to be saying that beyond the letters written in black ink on a white background, there are many additional "letters" found between the letters that we read. There are values, principles, and whole worlds that emerge from the Torah verses, although they are not explicitly written, and they are the letters that complement and complete the rest of the 600,000 letters that comprise the Torah in its entirety.

הַמְּלָה בָּהּ מְסַתֵּימַת הַתּוֹרָה הִיא "יִשְׂרָאֵל". חֲכָמֵינוּ אָמְרוּ שֶׁרָאשֵׁי הַתְּבוֹת שֶׁל הַמְּלָה "יִשְׂרָאֵל" רוֹמְזִים לְמִסְפַּר הָאוֹתִיּוֹת שֵׁשׁ בַּתּוֹרָה-שְׁשִׁים רְבּוּא, שֶׁכֵּן "יִשְׂרָאֵל" רָאשֵׁי תְבוֹת שֶׁל- יֵשׁ שְׁשִׁים רְבּוּא אוֹתִיּוֹת לַתּוֹרָה. אוֹלַם, אִם נִסְפַּר אֶת כָּל הָאוֹתִיּוֹת שֵׁשׁ בְּחֻמְשַׁת חֻמְשֵׁי הַתּוֹרָה נִגְלָה שֵׁשׁ הֶרְבֵּה פְּחוֹת, וְכַמְעַט חֲצֵי מִשְׁשִׁים רְבּוּא, וּמִדּוּעַ חֲכָמִים אָמְרוּ שֶׁיִּשְׁנֵם שְׁשִׁים רְבּוּא אוֹתִיּוֹת? נִרְאָה לוֹמֵר, שֶׁמְעַבֵּר לְאוֹתִיּוֹת הַכְּתוּבוֹת בְּדִיו שְׁחֹר עַל גְּבִי לָבָן, יֵשׁ הֶרְבֵּה אוֹתִיּוֹת "שְׂקוּפוֹת" וְ"לְבָנוֹת" הַנִּמְצָאוֹת בֵּין הָאוֹתִיּוֹת שְׂאוֹתֵם אֲנִי קוֹרְאִים. יִשְׁנֵם עֲרֻכִים, עֲקָרוֹנוֹת וְעוֹלָמוֹת שְׁלֵמִים הַיּוֹצֵאִים מִבֵּין פְּסוּקֵי הַתּוֹרָה, לְמִרְוֹת שְׂאִינֵם כְּתוּבִים בְּמִפְרָשׁ, וְהֵם הַמְשֻׁלְּמִים אֶת אוֹתֵן שְׁשִׁים רְבּוּא אוֹתִיּוֹת הַמְּבֻטְּאִים אֶת הַתּוֹרָה בְּשִׁלְמוֹתָהּ.